

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, 35 χρόνων
ΜΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΛΑΜΠΑ.

[Σούρουπο. Στο σπίτι ενός ποιητή. Στο τραπέζι είνε αναμμένη μιιά ηλεκτρική λάμπα, πού έχει γιά άμπαλού μιιά πορσελάνη κουκλίτσα, μιμπελό τών Σεβρών, πού παριστάνει μιιά νεμουαζέλλα τής εποχής Λουδοβίκου ΙΔ'. Η μιλούσα τής είνε άπό ρός μετάξι και ή φούστα τής άπο άσπρο. Έχει γοητευτικό πρόσωπο και βαθυγάλαζα μάτια, και φαίνεται ως δεκοχτώ χρονών.

Ο ποιητής, καθισμένος στό γραφείο του, κληνίζει όνειροπολόντας. Προτού άρχισει να γράφει στίχους, βυθίζεται σέ άτέλειωτους ρεμβασμούς, σέ σκέψεις βαθυστόχαστες, κι ή φαντασία του αναζητεί διαρκώς έμπνευσεις πρωτότυπες. Γιά να έμπνευσθή, άρχίζει συχνά συζητήσι με τή μοναδική του συντροφιά, τήν Κουκλίτσα τών Σεβρών—όπως τήν άποκαλεί].

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. (στην Κουκλίτσα τών Σεβρών).— Άκούσε, άγάπη μου! Άρχισε νά βροχεί. Ώ! πόση μελαγχολία... Η αίσια μελαγχολία, πού βασανίζει τή ζωή των ποιητών... Άκου τίς φωνές πώς γυρνάνε στίς τράντα! Πόσο υωαίσιον με τή δάκρυα πού σταλάζουν στην καρδιά μου έξω ερωτευμένου, προδομένου άπό τήν άγάτη του!...

(Ανάθει ένα σάγαρο).

...Καλύτερα ποτίσασε βροχή. Έτσι, θά μείνω περισσότερο ώρες άπόψε κοντά στη γλυκιά μου άγάτη. Είσ' εύχαριστήμενη, χροσή μου! Μη πού τίς όχι, γιατί τό καταλαβαίνω πώς είσαι πολύ ευχαριστήμενη... Νά, πού τό φανερώσει τό γλυκό σου χαμόγελο, πού άναθίει σ' όλόκληρη προσωπιά σου, κάτω από τό βαθυγάλαζα ματάκι σου. Πόσο υωαίσιον, αλήθεια, σάν χαμογελάς με τή ροδινη Λουδοβίκου, πού ανατέλλει άπαισι-άπαισιά κάτω άπόνα βαθυγάλαζο όφθαλμό. Σάν τό γλυκογράμμα μιούξει τό χαμόγελό σου!... Κι' όπως τό γλυκογράμμα τής Λούδοβίκας καθορίζεται όλόκληρο πάνω στις δημοσοσταλίδες τών λουλουδιών, έτσι και τό χαμόγελό σου λαμποκοπάει πές' άπό τό φως, τής λάμπας. Και σε κάνει γλυκιά, γοητευτική, ζωντανή κουκλίτσα...

(Έμπνευσμένος άπό τή φαντασία τής στιγμής, πλησιάζει στό τραπέζι κι' άρχίζει να γράφει. Μόλις έτελείωσε τό πρώτο τετραστίχο, έταν ύμνο στό «Γλυκογράμμα», τό διαβάζει στην άγαπημένη του Δέν τού άρσίει ή ρίμα, τό άρχίζει και ένααρχίζει τίς όνειροπολήσεις του).

...Κακόμοιρο ποιητά!... Άρχίζω να γογραφοζών μια είκόνα με στίχους, χωρίς καιά-καιά να ξεφύγουν τά χρονοτάτα πού θά μεταγισταθούν!...

... Μα γιατί, όνειρεμένη μου Κουκλίτσα, δέν έχεις άπόψε τή δύναμη να με έμπνευσής; Μήπως έμπελαχόλησε καί σ' άπό τή βροχή; Οά διαμήρησε φαίνεται τό βροχόρο έξέτιο δειλιό του σέ πρωτογονοσία... Πόση μελαγχολία, αλήθεια, βασίλευε έξέτιο τό άπόγευμα!... Τι σαραγωγός καρδιάς!...

...Μιά ώρα πρώτο σέ γνωρίσει, πρώτο σ' άγάτησω, μιιά άλλη άγάτη είχε σβήσει γιά πάντα μέσα στην συντριμμένη καρδιά μου... Είχα χωρίσει γιά πάντα με τήν άγατημένη μου... Ήμωνα πού έβασ προδομένος, ένας περιφρονημένος, ένας ζυχαριστός πεθαμένος. Έργώζα σπίτι μου, σάν άπό κηδέια, με κομμένη τά πόδια, με παραμυμένη την καρδιά, με τό πένθος στην ψυχή... Την είχα τόσο άγάτησει, ό έρωτάς τής πού είχε έμπνευσί τούσα άμειστοργηματικά τραγούδια, πού είχε χωρίσει στιγμές αλληλοαίνησης, έντιχισμένες. Την είχα άγάτησει παρικόμοια, τρελλά, μ' όλη τή δύναμη τής καρδιάς μου, γιατί είχα πιστέψει είλικρινά στούς όρκους τής, στις υποσέσεις τής... Με είχε κλάει να πιστέψω!... Και όμως, τόσο εύκολα έπρόσθεσε τήν άγάτη μου!...

...Καθώς γυρνάει σπίτι μου, στό δρόμο μ' έβασε βροχή, πού με άνάγκασε νάμνο μέσα σ' ένα παλιοσοστίδιο. Άρχισα τότε να περιεργάζομαι τά διάφορα κομψοτεχνήματα πού ήταν εκτεθειμένα σ' αυτό. Ήθελα ν' άμαιοσοσήσει τίς σκέψεις μου, να ληρομνησθώ Έκεινών. Δέν είχα τή δύναμη να γυρισθώ στο σπίτι μου μ' άδειανή την καρδιά μου. Ήθελα ν' άγοράσω κάτι, ένα όποιουδήποτε μιμπελό, ένα άγαλιματάκι, στό όποιο να άμειρωσθώ όλη μου τήν άγάτη, να χωρισθώ τή σαρασημένη μου καρδιά, πού Έκεινή τόσο άπαντα, τόσο άκαρδα τήν είχε ποδοπατήσει!...

...Καθώς κινάται άπό 'δώ κι' άπό κει τό διάφορα άντικείμενα, τό βλέμμα μου έπεσε ξαφνικά σ' όσένα, ναι σ' όσίνα, λαορευτή μου Κουκλίτσα. Ήμωνα παραεκατιένη σέ μιιά γωνιά, με τό κεφάλια σου άνομισμαμένο στόν τοίχο. Σόνες κι' άόργες με περιελάλιον. Πόσο φανόσομα πειροφρονημένη!... Σε είδα να με κινάτεις μ' ένα βλέμμα θλιμμένο, συγχλητικά, με όλο. Μ' ένα βλέμμα πού μου έλεγε : «Πάρε με, ό

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LUCIO D'AMBRA

Ο ΕΡΩΣ
ΕΝΟΣ
ΠΟΙΗΤΟΥ

(Φωνητικά)

τάδια τών σκέψεών μου και τή μελαγχολία τής καρδιάς μου...

(Ανάθει άλλο σάγαρο και συνεχίζει) :

...Πρίν σέ γνωρίσει όσένα, Κουκλίτσα, μου ένα άλλο δειλιό, περνώνας άπό τήν πλατεσία του Σάν Σουβέστορο, αντίφωνα μιιά άνοποσίδα, καθισμένη στό μαρμάρινο σοκολάττα τής έκκλησιάς. Ήταν Έκεινή! Κομηνή στό κορφέλλισμα τής ροδιά, με κινάτεις μ' ένα βλέμμα ίεζατετικό, προσφρονάς μου ν' άγοράσω τά μαρμαρίνα τής λουλουδιά... Ήταν μιιά κοπέλλα ως δεκοχτώ χρονών, με γυροια μαλλιά και μάτια βαθυγάλαζα, σάν τά διαά σου. Γλυκία και γοητευτική σάν καί σένα, άγατημένη μου Κουκλίτσα. Την έπρόσθεσε, τή λητήρησα και προσφρονάς τής ένα έκατοσοραγο, τής έδωσα συγχρόνως και τό μιμπελό μου με τή διεπινοήσι μου, γιά να μού φέρη την άλλη μου στο σπίτι μου λίγα άνθη!...

...Και ήθελε πράγματι τ' άλλο ποτό. Πόσο χαμογεμένη ήταν!... Μού δηγήθηκε όλόκληρο τό παραμύθι τής ζωής τής, τή φτωχιά και τή δυνατρία πού έδωσε αλήθεια αυτή και τή μάνα τής. Άλλον κανένα δέν είχε—μωό είνε—στον κόσμο. Τά θλιμμένα τής λόγια, με συγχλησαν άγάνταστα, μάτωσαν τήν καρδιά μου... Έκατήρησα τ' άνθη πού μούφερε, δινοντάς τής ένα γενναίο φιλοδοξήμα. Τής είπα νάμνετα κάθε πρωί καί να μού φέρη άνθη. Έτσι κι' έγινε. Σιγά-σιγά, τήν είχα σιμπαθήσει, ήμωνα τρελλά ερωτευμένος μαζί τής. Δέν ήταν πια ή κορφέλλισμαμένη εκείνη άνοποσίδα τής πλατεσίας του Σάν Σουβέστορο.

Είχε περιωρηθεί τών έαυτό τής, με τά χρονοτάτα πού τόσο ήθινα τής έδωκα γιά τά λουλουδιά τής. Είχε γίνει μιιά χαριστήμενη και κομψή κοπελίτσα, ζοσηή και πεταχτή, μ' όλη τή δροσιά και τή φρεσκάδα τής παιδικής τής ήμιάας... Ή άγάτη μου γιά τήν προστατημένη μου, είχε πια πλημυρώσει τή φτωχία μου καρδιά. Και δέν άργησα να τής έξοιολογηθώ τό φλογερό έρωτά μου. Έκεινή, μόλις άκούσε τά λόγια μου, γύρισε και μού έλεγε, άμίνοντας ένα άόριστο γέλιο : «Τό ξέρω γιατί μού έπιασε αυτά τά λόγια. Γιά να σάς δινω τ' άνθη μου χαρίσω!» Προσπάθησα και τήν έπεισα πώς ή άγάτη μου ήταν άδολή, πώς τήν άγατούσα είλικρινά και πώς γρήγορα πού θά τήν έκανα δική μου, να δική μου γιά πάντα, όνειρεμένη συντροφιά τής ζωής μου, γενναία μου!... Και τότε θημάμα πώς μού έλεγε ένα ξεροό «Σ' άγαπάω!...»

...Πέρασε άπό τότε ένας όλόκληρος χρόνος. Τή βοήθησα κι' άνοψε ένα μικρό άνοποσέλιο. Ήμωνα έντιχισμένος, ήταν εύχαριστήμενη. Κάθε πρωί μούστελε σπίτι μου τό πιο δροσερό και μωσομια άνθη. Τά λουλουδια αυτά ήταν τό πρώινο τής φίλημα, πού χάρισε ή άγάτη τής. Κι' έγω τά φίλινα, τά φίλινα άόθορα, γα, με πάθος, με λαχτήρα, γιατί μούφανερα τή δροσιά τών χαλιών τής, τή φρεσκάδα τού προσώπου τής, τήν ειλικρία τού κομμοό τής... Βλεπούσατε συχνά, τά βράδια, σάν έζέκιε τό άνοποσέλιο τής. Έκάνανε μακρονόες περιπάτους, ή κομβέντες μας ήταν ένας άτέλειωτος ύμνος τής Άγάτης. Ένα όλόκληρο τραγούδι άρμονικό, μιιά θεία άρμονία... Όλα γελούσαν γύρω μας, ό οφθαλμοί, τάστέρα, τά φύλλα τών κλαδιών, ή φρούς δλη!...

...Έσαμα, ένα πρωί, μαζί με τ' άνθη τής, έλαβα κι' ένα τής μιμπελό, πάνω στο όποιο μούφανερα με χιμητά γράμματα : «Τά τελευταία μου λουλουδιά».

...Ταράχτηκα, μύ μορδονάς να καταλίθοι τ' έσημαναν τά λόγια τής αυτά. Έτοιμάστηκα βιαστικά να έτρεξα στο άνοποσέλιο τής. Δέν ήταν εκεί! Ό μικροό τής βάλληρος μ' έλπιροφρόνησε πώς πρδ όλέγο την είχε πάρει με τό άδοκίμητό του ό κόρης Ντ' Άλμπιάν—γινός ενός βασιλότονον τραπεζίτη—κι' είχαν πάει στη Δημαρχία, γιά να έτιμωσούν τήν καρδιά τού γάμου του. Τό ίδιο βράδι, πού σιμπανηθήκαμε, μού έλεε : «Η φαντασία σου έδημοσοργησε στο μυαλό μου έναν όνειρεμένο κόσμο, πού στην πραγματικότητα δέν μορδεις κα' μωό τόν χαρίσιω!... Τόν κόσμο αυτό νοσταλγώ να νιώσω, θέλω να ζήσω. Έτσι μονάχα θάμαι έντιχισμένη!...»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κι' αυτό είνε τ' οσοτό... ανήγχιζε ό πρίγκιπ. Γιατί κι' έσείς τής άξίζετε κι' ή Ζερμιάν σάς άξίζει. Θα γίνει εντυχιόμενοι με την άγάπη σας και πολύ γρήγορα θα παρηγορηθήτε για τ' χαμό τού δυστυχισμένου παιδιού που γίννε ένα μικρό έκπαιδο στό δρόμο τής εντυχίας σας!

— Πρίγκιπ, έπανελάθε ό Κάρολος, σάς έκτεθει, μη μου μιλάτε με' αυτόν τόν τρόπο.

— Ο Ραύμ Σιγς σταύρωσε τότε τά χέρια έπάνω στό στήθος του και, παίνοντας με' στάσι σοβαρής μεγαλοπρεπείας, είπε :

— Έτσι πρέπει να σας μιλήσω, παιδί μου. Γνωρίζω άρκετά την άνθρώπινη καρδιά και δέν έπάρχει φόδος να σας παρεξηγήσω. Όταν πρό όλιγο μιλούσατε στη Σιμωνή και ή έρωτα, είσατε ειλικρινής, χωρίς όσόσο ν' άπατάτε και τή Ζερμιάν, στην όποια πραγματικά άνηκετε. Έγώ όμως που ξέρω καλύτερα τήν ψυχική σας κατάσταση και που δέν μπορώ να λησμονήσω τήν μεγάλη θεία σας, όχι μόνο να σας κατηγορήσω δέν μπορώ, αλλά έχω τήν ιστορήσει να σας άγαπώ και να σας θαυμάζω, επειδή τήρησατε τιμία τ'ό λόγ' που είχατε δώσει.

— Έπειτα ό πρίγκιπ γύρισε άνατολικά κι' άπλώνοντα τ'ό χέρι του, σαν σέ έπίκλησι, ψιθύρισε :

— "Ω, Ινδία, ίερή γή, όπου άνταναίοντα όλοι οι άγαπημένοι μου κι' όπου θά γυρίσω κι' έχω τό λίγο για ν' άφήσω σ' έσένα τ'ό κόκκαλό μου... Έίσως να έσφαλά άφίνοντας τ'ό χέρια σου, που κλείνει τή σόνη τών προγόνων μου... Όσόσο οι θεοί γνωρίζουν καλά πόσο ύπόφερα από τήν άπομάκρυνση μου και άν χωρίστηκε καθόλου ή σκέψη μου από σένα... Άλλοίμονο! Μονεχα για τή Σιμωνή, για τή άγαπημένη μου κόρη. Έφωνα κι' ήρθα εδώ στην άκτή τής Γαλλίας, γυρνώντας έναν ορίζοντά πού γαλίγινο. Ένα κλίμα πού γλυκό, έναν άέρα πού θαλασσοό... Τώρα όμως όλα έτελειώσαν...

— Ο Κιρβάλ, είδε τ'ό πρόσωπο τού πρίγκιπος πλημμερισμένο από δάκρυα και συγκινήθηκε βαθεία.

— Είνε φοβερή ή δοκιμασία αυτή για τήν ηλικία μου, παιδί μου, είτε με κόπο ό πρίγκιπ. Δεν μπορώ να βλέπω να φεύγει, πριν από μένα, άπ' τόν κόσμο, ένα νέο πλάσμα, πού φαινόταν προορισμένο να ζήσει πολλά χρόνια...

— Ο Κάρολος δοκίμασε να καταπαρήνη τήν άπειρη όλην του και τού είπε :

— Μά γιατί άπελιπστήκατε τόσο πολύ; Έσείς που είσατε πάντοτε ακατάβλητος κι' έτοιμος να πακούσσετε στό θεό θέλημα, πώς έλινγίσατε κάτω άπ' τ'ό βάρος μιας συμφοράς, πού ίσως δέν θα πραγματοποιηθή; Δέν βλέπετε πού καμιά έλλάδα; Κι' άν έν' έτσι, έστο, ό Θεός δέν μπορεί να κάμει ένα θαύμα;

— Ο Ραύμ Σιγς σήκωσε άργά τ'ό κεφάλι του, έβαλε τ'ό χέρι του άπάνω στόν όμο τού Καρόλου και με τόν άργό τόνο τών σωρών και τών προφητών είπε :

— Παιδί μου, σ' εντυχιόμω για τήν παρηγοριά πού προσπαθείς να σταλάξεις στην πονεμένη μου καρδιά. Μην άνρηγείς όμως. Δέν αισθάνεμαι καμιά άνδυνμία και δέν έβγειωίσα κατ' τής θείας θέλησης. Δέν υποδέχομαι με κατάρες τήν άναλλοίωτη όφθαση πού θα με συντρέψη. Άναγνωρίζω τήν άπειρη αγαθήτητα τού Θεού και βρισκό όπι άφορηί τών πόνον μιας έμισσε έμείς ό ίδιου, πού δέν προσημαίωζικε τήν ψυχική μας ν' άντικρίση τ'ό αίσιον προς τής άθανάσιας. Τα δάκρυα της ψυχής εν' άναγκαία, γιατί καταπαρήνουν τ'ό Σίβα και διαθετόν ενιστά τ'ό Βαχμία άπέναντί μας. Άλλωστε, τότε πλησιάζει ό άνθρώπος περισσότερο τ'ό Θεό και αισθάνεται καθαρώτερη τή

θεία παρουσία; Μονάχα όταν κλαίη. Κι' έχει δίκιο ένας ποιητής σας, ό μεγαλύτερος ίσως, πού έγραφε ατόους τούς άθανάτους στήσιους :

Μιλά ό Θεός ψηλά από τή γαλήνη τή θεία, και πρέπει να τού άποκριθώμε. Τό μοναχό αγαθό πού στόν κόσμο δίνει, είνε να κλαίμε κάποτε, άν μπορούμε...

— Η φωνή τού πρίγκιπος σταμάτησε έξαρνα κι' ένας λυγρός βγήκε άπ' τ'ό στήθος του, καθώς έπεγε κυρταμένος άπάνω στό κάρπασμα, τ'ό όποιο τ'ό σκέπταζαν τά κλαδιά τής ενκαλύπτου.

— "Υστερα έφριξε τ'ό βλέμμα του πέρα προς τή θάλασσα κι' είπε :

— Ναι, κλάψε, δυστυχισμένη γέρο, κλάψε... Κλάψε όσπου να στερέψη ή πηγή τών δακρύων σου, κλάψε τ'ό άγαπητό σου παιδί! Βγάλε όλον τόν πόνο πού σ' άπόκρινε στην καρδιά και γυρνήσον πεία, γέφυρη βελανδιά, πού τ'ό κλωνάρια σου κοπίζαν και μόνο ό κορμός σου βαστά...

— Έξαρνα σηκόθηκε δρόος και, με μια έκπαιση λάμψη στό χαριςτρισταί του πρόσωπε :

— Έσείς, Κερβάλ, δέν πιστεύετε βέβαια τούς οίσιους; Έμεις όμως, τά τέκνα τής Ίνδίας, τούς πιστεύουμε. Μάθε λοιπόν, ότι έγρασα κάθε έλλάδα για τήν Σιμωνή άπ' τή θραδιά τής ύπόρας πού έπαισε ό κερσάνος στην κατοικία μας και μάλιστα έπάνω στό δέντρο πού μας σκεπάζει αυτή τή στιγμή. Από τότε μεγάλωσε ή άνδυνμία μέσα στην ψυχή μου και καταλάβα να έγιναι τ'ό μοιραίο, τ'ό όποιο ή άνθρώπος μπορεί να προβλέπη, αλλά όχι και να τ'ό άποφύγη!

— Ο Κερβάλ, τού άρρασε τά χέρια και τού φωνάσε :

— Μά άπελιπτήκατε από τώρα, στα όσοτά σας; Άσχίστα από τώρα να πειθείτε; Δέν σας έμεινε καμιά έλλάδα; Έ, λοιπόν, έχω έλλίχο άκόμη και δέν θα πιστέψω στό μοιραίο, παρά μόνον όταν...

— Σταμάτησε άντηρηζώντας και μη τολμώντας να άπετελειώσει τή φράση του, γιατί τού παρουσιάστηρε ξαφνικά ή φοβερή ιδέα τού θανάτου.

— Ο πρίγκιπ μάντεψε τήν αίτια τής διακοπής του και τού είπε :

— Βλέπετε λοιπόν, ότι αισθάνηκατε κι' έσείς παρ' όλη τήν άισιοδούξια σας, τή μάχη φτερούγας τού περιωμένου να χτυπά τ'ό μέτωπό σας;

— Ο Κάρολος έσκαψε τ'ό κεφάλι του και δέν άπάντησε.

— Άς μιν ξεγελούναστε πεία με φτηνικές παρηγομίες, έξακολούθησε ό πρίγκιπ. Τ' άγγελούδι μας σέ λίγο θα μας άφήση... Μερικές φορές κούρωνα σέ καμιά άνση και τήν παρακολούθη. Κιντάζω τά μάτια τής και τά βρισκό γεμάτα λάμψη, σαν να άντανταζούν τ'ό άπειρο. Άποήμονετα όμως όλόκληρες κιντάζοντας τόν δρόμον και σιγά—σιγά γυνει τή συναισθησι τού κόσμου τούτου. Και κάθε μέρα γίνεται όσπαιστερη ός τήν όρα πού θά φεύγη για τήν άθανάσια και δέν θα τήν βρισάνουν πεία ούτε ή άνοιξη, ούτε τ'ό φθινόπωρο, ούτε ή όχρότης τής ήμέρας, ούτε ό έγκάτης τής νύχτας!

— Ο Κερβάλ δέν έπιχειρούσε πεία να τόν παρηγορήση, αλλά τόν άκούσε, βουβός, λυπημένος.

— Ούτε κι' έχω ξέρω γιατί σού μιλάω έτσι αυτή τή βραδιά, είτε ό πρίγκιπ. Η καρδιά μου είνε ματωμένη ή πληγή άγίατηρη... Όλόγω να έμνηστηρεθώ τόν πόνο μου σέ κάποιον και σ' εμιαστό πού με άκούει. Λοιπόν, ναι, τήν άγίατα κι' έσύ χωρίς άμφιβολία, αλλά με τόν τρόπο πού άγαπάει ένας πρόσκαρος άνθρώπος ένα οφθαίο ήρωα. Και όμως ήταν προσημαίνη να γίνη συντηρήσιμος στον έδώ στη γη και να συμπερισηί τις χάρες σου και τις θλίψεις σου...

— Καί με φωνή ύπόκαμη έξακολούθησε :

— Έγώ σ' αυτήν είχα στηρίξει κάθε έλλάδα μου και κάθε όνειρο—πόλησι μου. Έλεγα ότι θα ξεγριζούσα κάτω άπ' τ'ό φως τών ματιών σου και θα γήγανα στό μέρος όπου δέν πεθάνουν ποτέ. Άν έβγαινα άπ' τόν κόσμο πριν άπ' αυτή, θάμουν εντυχιόμους. Θα γούρα πώς τ'ό πρόσωπό μου δέν έχει ούδέποτε, πώς τά γούνά μου δέν λυγώνη, πώς τά χέρια μου δέν τρέμουν...

— Δέν μπορούε να φαντασθήτε τή μεγάλη δύναμη έπαρνα άπ' αυτό τ'ό παιδί. Όταν έπλήγανα κοντά στην ζούνια τής ή όταν άναπαύονα, φελλίζοντας άκόμη στην άγκαλιά μου, πού φαινόταν πώς ή καρδιά μου τής χάρεις όλη τή φλόγα, πού δέν μπορούσε να τής δώσει ό ήλιος. Όταν άγχιζε τά λουλούδια, πού φαινόταν πώς μεθεόσα άπ' τ' άνομία τής. Όταν μου μιλούσε πού φαινόταν πώς άκούγα ού—οράνες μελωδίες...

— Βλέπετε λοιπόν ότι αισθάνηκατε και σεις την μάχη φτερούγας του περιωμένου να χτυπά τ'ό μέτωπό σας; είπεν ό πρίγκιπ.

...Κι' έχωρίσαμε για πάντα...

(Ανάθε άλλο σιγάρο).

... "Υστερα από τ'ό παρωγιό αυτόν τής καρδιάς μου, έχωρίσα έσένα, άγαπημένη μου Κοκκίλιστα. Και σου χάρισα άμέσως τήν αγάπη μου, τήν όποια περιωρόνησε Έκεινη. Πόση άνακούφιση, πόση παρηγοριά βρήκα στόν έρωτά σου!... Πόση έμια εντυχιόμους από τήν αγάπη σου!... Τό φρενιάτο προσώπια σου, πού φανερόναι τήν πίστη σου, τήν άφοσίωσή σου σ' έμένα... Τό γλυκό σου χαμόγελο, τήν άόγνια εντυχιόμωσή σου, γιατί σ' έβγαλα από τις σκόνες και τις άόχγκες τού παλατιού σου. Η ζωή μας θα είνε ένας άδιόκοπος έμνός τής αγάπης μας, τής εντυχίας μας!...

(Έξαρνα ένα δυνατό φρόσημο τού άνέμου μαινόντας από τ'ό μσανογιμένο παρόθυρο, άναποδογριζει τήν Κοκκίλιστα των Σεβρών και τήν κάνει κομμάτια. Η ηλεκτρική λάμπα σβήνει και βαθύ σκοτάδι άπλώνεται γύρω).

LUCIO D' AMBRA

(Αζολουθεί)